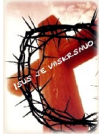

CD-e seminar: ISPOVEDANJE GREHA - ZAŠTO? - sa misionarom, Nikolom Mijatov-Meister, naruči na E-mail: dobravest@bluewin.ch

Ispovedanje greha, zašto?

"Ispovedanje loših dela je početak dobrih dela." Rekao je veliki crkveni učitelj Avgustin iz Hipa. Stvarno tako i počinje osnovno obraćenje, kada čovek staje na Božju stranu a nasuprot samom sebi. Božja želja je opraštanje i davanje. Zato je Gospod Bog uveo čitav proces otkupljenja, koji je imao kulminaciju na golgotskom krstu i potvrđen je vaskrsenjem. Gospod Bog je ljubav. Bog stvarno čeka grešnika, da bi mu mogao dati svoj skupo plaćen oproštaj.

Priznanje i oproštenje greha je predivan momenat u životu verujućeg čoveka. Kada bi to bilo samo neko naše umišljanje, onda je reč samo o psihološkoj terapiji. Reč je o stvarnom oproštenju, izborenom na krstu i potvrđenom Hristovom nevino prolivenom krvlju.

Neki psihijatri tvrde da bi mogli da izleče 50 do 80% pacijenata kada bi ovi mogli da ispovede svoje grehe i prime oproštenje. Ispovedanje greha je sastavni deo života jednog hrišćana. I kao nanorođeni ljudi grešimo, i zato nam je potrebno uvek iznova ispovedanje svojih greha i slušanje uverenja o oproštenju.

U Božjoj Reči čitamo da svoje spasenje treba da živimo sa strahom i drhtanjem (Filipljanima 2,12). Ovde se pre svega misli na ispovedanje greha. Džon Vesli u svojoj propovedi "Pokajanje verujućih" govori o potrebi hrišćana da dublje uđu u opraštajuću Božju milost. Pred sobom imamo i cilj: "... u čoveka savršenog, u meru rasta visine Hristove." (Efescima 4,13)

U sadašnje vreme se u mnogim hrišćanskim crkvama ponovo mnogo ozbiljnije shvata Božja Reč, koja nas savetuje: "Ispovedajte, dakle, jedan drugom grehe, i molite se Bogu jedan za drugog, da ozdravljate..." (Jakov 5,16)

Ova Reč nije u suprotnosti sa Rečju u 1. Timoteju 2,5 u kojoj piše da je Isus Hristos jedini posrednik između Boga i čoveka.

Ispovedanje greha je sastavni deo zajednice verujućih. To je jedan od načina na koji shvatamo da je i crkva takođe zajednica grešnika. U zajednici gde se ne ispovedaju gresi, postoji velika opasnost da deluje kao zajednica dvoiličnih ljudi, kao zajednica takvih koji o sebi misle da su dovoljno dobri i čisti. Takva zajednica deluje pogubno na veru i na istinu.

Čovek koji dođe u takvu crkvu, gde se ne ispovedaju gresi, može pomisliti da je jedino on grešnik i da zajednici takvih savršenih i bezgrešnih ljudi on jednostavno nije potreban. Međutim, takav čovek uočava dvoiličnost nekih članova te zajednice. Suprotno tome, tamo gde se gresi ispovedaju znamo da je reč o zajednici grešnika kojima je Hrist potreban. U takvoj zajednici čovek pre dobije hrabrost da ispoveda svoje grehe, a međusobnom ispovedanju se oslobađa Božja moć isceljenja.

Kakva je to samo privilegija i odgovornost! Ipak, ne možemo ostaviti ne iskorišćenu privilegiju da slomimo moć greha i objavljujemo oproštenje. Brat u Hristu je tu, zajedno sa Hristom, da bi čuo moje ispovedanje i da bi mi grehe u Njegovom imenu oprostio. Onaj kome se ispovedaju gresi treba da drži tajnu ispovedanja isto kao što je drži Bog. Kada se ispovedam svom bratu u Hristu, ustvari se ispovedam Bogu.

Reformacija je na videlo iznela činjenicu da čoveku nije potreban nikakav ljudski posrednik - već da kroz Isusa Hrista može doći direktno Bogu. To je bio pravi osvežavajući vetar, koji je narušio ropstvo manipulacije srednjovekovnog crkvenog sistema ispovesti. Ipak, treba upamtiti da je i sam Luter bio uveren o značaju međusobnog bratskog ispovedanja. U svom velikom katehizmu govori da ako jedan čovek poziva drugog čoveka na ispovedanje, to je kao da ga poziva: "Budi hrišćanin!" Odbijanje obavezne "ispovesti na uvo" pastoru nikada nije značilo

odbijanje ispovedanja greha.

Mnogim vernicima je poznat jedan veliki problem. Recimo, određeni greh bude ispovedan Gospodu, ali se dešava da se greh vraća a sa njime i nesigurnost da li je stvarno bio oprošten. Ponekad dolazi pomisao da je greh ispoveden samo sebi samom, ali ne i Bogu. Ranjena savest, a i razne druge rane nakon toga nisu isceljene. Upravo tada je od velike pomoći priznavanje krivice pred svedokom, koji objavljuje Božji oproštaj.

Biblija govori da su svi verujući sveštenici (1. Petrova 2,9 - kraljevsko sveštenstvo). Sveštenstvo verujućih treba i u ovom aspektu da bude realnost. Sveštenik u Starom Zakonu je trebalo da daje oproštaj na osnovu prinесene žrtve. Isus je postao Velikosveštenik i najveća i konačna žrtva. Verujućim ljudima je podario svoje sveštenstvo i službu da čine njegovu žrtvu stvarnom u životima drugih ljudi objavljujući oproštenje greha. Bonhofer je napisao: "Čovek, koji ispoveda svoje grehe u prisustvu brata zna, da više nije samo sam sa sobom, nego doživljava Božje prisustvo posredstvom realnosti drugog čoveka... u prisustvu brata mora biti greh iznet na svetlost dana." (1. Jovanova 1,9). Jedan propovednik navodi primer iz svog života. Kada je bio pastor u svojoj prvoj crkvi nije doživeo milost ispovedanja. Tokom službe je doživljavao da u njemu postoje određene blokade koje su uzrokovane grehom. Počeo je sa posebnim tihim časom u svom životu. Prvog dana je razmišljao o svom detinjstvu, drugog dana o svom odrastanju a trećeg dana o vremenu kada je već postao odrastao čovek. Sve grehe kojih se setio pisao je u svesku. Onda je otišao kod brata koji je bio spreman da mu bude ispovednik. Izvadio je svesku i pročitao ih sve redom. Onda je hteo da zatvori svesku i odloži je. Njegov ispovednik mu je zatražio tu svesku, pocepao je na sitne komadiće i bacio u kantu za smeće. I upravo to je postalo živo svedočanstvo o uništenju greha. Nakon toga susse zajedno molili i brat mu je u Isusovom imenu objavio oprštenje greha. U tom trenutku je shvatio da su gresi toliko daleko koliko je daleko istok od zapada. Tokom molitve je osetio i sigurnost oproštenja i počele su da se isceljuju sve njegove rane i boli na duši.

Nije potrebno spomenuti sve. Takođe, čovek nije sposoban sve odjednom da ispovedi. Treba ispovediti to što Gospod Bog spomene. Ne treba iz sebe "cediti" grehe zbog kojih čovek nije bio okrivljen i koje bi ispovedao samo zbog ljudi.

Prilikom ispovedanja greha jako su važne tri stvari: ispitivanje savesti, osećanje težine i bola, i čežnja da se izbegne greh.

Ispitivanje savesti - pokušajmo da uvidimo sve prepreke koje nas sprečavaju da dođemo bliže Bogu i da Ga više ljubimo. U uopštenom ispovedanju je jednostavno "pročešljati" pojedine grehe. Ustvari, treba ispovediti grehe srca: ponos, lakomstvo, ljutnju... a takođe i grehe tela: nenasitost, požuda, lenjost... Luter je prilikom svog ispovedanja prolazio kroz svih deset Božjih zapovesti, a to je preporučivao i drugima.

Osećanje težine i bola - to nije osećaj, mada i osećanja mogu biti uključena. Reč je o osećanju bola zbog toga što je sablažnjeno i uvređeno Božje srce koje nas voli. Ponekad mogu da se jave samo emocije, napr. plač, ali ne mora da se radi o iskrenom ispovedanju. Čovek može da oseća bol sam zbog sebe. Stvarno osećanje težine i bola znači shvatati ispovedanje potpuno ozbiljno.

Čežnja da se izbegne greh - molimo Gospoda da nam da snagu za novi život. Na ispovedanje ustvari navodi čežnja da se bude oslobođen od greha. Džon Vesli je jednom rekao: ***"Dajte mi sto propovednika koji se ne plaše ničeg osim greha, i ne traže ništa drugo osim svog Boga... to bi prodrimalo kapije pakla i raširilo Božje carstvo na zemlji."*** Prilikom ispovedanja uvek treba čeznuti da se bude obuzet Bogom i želeći to što želi i On. Bog je Pastir koji će ostaviti 99 ovaca da bi pronašao jednu izgublјenu ovcu i vratio je na dobru pašu.

Na kraju još recimo i to šta uraditi kada neko dođe sa molbom da budemo njegov ispovednik. To je duhovna služba i zato je dobro za nju se pripremiti. Poznanje samog sebe pred Božjim licem je uvek pomoć. Kada znam o svom grehu i o svojim borbama, onda neću da se sablažnјavam nad drugima. Kada znam koliko je teško i bolno ispovedanje greha, onda nikada neću da izdam onog koji se ispoveda. Takođe, izuzetno je važno i bezuslovno čuvanje ispovedane tajne! Pazimo na svoju znatiželju, da ne bi od drugih "izvlačili" nevažne detalje. Takođe treba obratiti pažnju i na to da se ne prekida ispovedanje neznatnim rečima i pitanjima, da ne bi narušili svetost trenutka ispovedanja.

Ispovedanje greha, zašto?

Napisao Dobra vest

Ispovednje i priznanje nas čuvaju od dvoličnosti i farisejstva. Svi smo pred Bogom veliki grešnici i zato je potrebno da ispovedamo grehe. Takođe, treba biti uvek spreman pa i drugima biti ispovednik u istoj borbi.

Ako imaš pitanja po ovoj temi, ili trebaš savet u vezi sa temom, opiši tvoju potrebu i pošalji na dobravest@bluewin.ch rado ćemo ti biblijski pomoći da dođeš do potrebnog rešenja. Bog je ljubav!

Odgovara - Misionar: Nikola Mijatov-Meister